

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 18.7.2001
KOM(2001) 400 endelig

2001/0164 (CNS)

Forslag til

RÅDETS DIREKTIV

om sikring af en reel beskatning af renteindtægter fra opsparing i Fællesskabet

(forelagt af Kommissionen)

BEGRUNDELSE

1. INDLEDNING

1. I sin meddelelse af 5. november 1997 om "en pakke til tackling af skadelig skattekonkurrence i Den Europæiske Union"¹ understregede Kommissionen behovet for en samordnet indsats på europæisk plan med det formål at tackle skadelig skattekonkurrence og dermed bistå med virkeliggørelsen af visse mål såsom at formindske de fortsatte fordrejninger på det indre marked, forhindre overdrevent store tab af skatteprovenu og anspore til videreudvikling af skattesystemerne på en mere beskæftigelsesfremmende måde. Rådet (økonomi og finans) havde den 1. december 1997² en generel drøftelse på grundlag af denne meddelelse, nåede til enighed om en resolution om en adfærdskodeks for erhvervsbeskatning, vedtog en tekst om beskatning af opsparing som grundlag for et direktiv på dette område og gav udtryk for, at Kommissionen burde fremsætte et forslag til direktiv om renter og royalties, der betales mellem virksomheder. I overensstemmelse med aftalen af 1. december 1997 fremsatte Kommissionen den 4. marts 1998³ et forslag til direktiv om en fælles ordning for beskatning af renter og royalties, der betales mellem associerede virksomheder i forskellige medlemsstater og den 20. maj 1998⁴ et forslag til direktiv om sikring af en reel minimumsbeskatning af renteindtægter fra opsparing i Fællesskabet.
2. Den 10. februar 1999 afgav Europa-Parlamentet sin udtalelse om forslaget til direktiv om sikring af en reel minimumsbeskatning af renteindtægter fra opsparing i Fællesskabet⁵. Det Økonomiske og Sociale Udvalg afgav sin udtalelse den 24. februar 1999⁶. Rådet indledte drøftelsen af forslaget til direktiv i juli 1998 under det østrigske formandskab. I de seneste tre år har forslaget været genstand for intense drøftelser både på politisk og på teknisk plan. Under disse drøftelser udviklede Rådet en signifikant anderledes approach for spørgsmålet om beskatning af indtægter fra opsparing.
3. I overensstemmelse med Rådets (økonomi og finans) konklusioner af 1. december 1997 baserede Kommissionen sit direktivforslag på en kompromisløsning kendt som "sameksistensmodellen", hvor hver medlemsstat kan vælge mellem at tage kildeskat af rentebetalinger til fysiske personer, der er valautaindlændinge i andre medlemsstater, og at afgive oplysninger til den faktiske modtagers hjemland. På Det Europæiske Råds møde den 19.-20. juni 2000 i Santa Maria da Feira⁷ nåede medlemsstaterne imidlertid med enstemmighed til enighed om, at informationsudveksling på så bredt et grundlag som muligt i overensstemmelse med den internationale udvikling skulle være endemålet for EU. Desuden blev der opnået

¹ KOM(1997) 564 endelig udg. af 5.11.1997.

² EFT C 2 af 6.1.1998, s. 1.

³ EFT C 123 af 22.4.1998, s. 9.

⁴ EFT C 212 af 8.7.1998, s. 13.

⁵ EFT C 150 af 28.5.1999, s. 184.

⁶ EFT C 116 af 28.4.1999, s. 18.

⁷ Bilag IV til formandskabets konklusioner af Det Europæiske Råds møde den 19.-20. juni 2000 i Santa Maria da Feira, pressemeddelelse nr. 200/1/00 af 19.6.2000, offentliggjort på Rådet for Den Europæiske Unions netsted (<http://ue.eu.int>).

enighed om, at det kun skulle tillades et begrænset antal navngivne medlemsstater at benytte en overgangs-kildeskat, og disse medlemsstater erklærede sig enige i at gennemføre informationsudvekslingen, så snart forudsætningerne herfor var opfyldt, og under alle omstændigheder senest 7 år efter direktivet ikrafttrædelse. De medlemsstater, der opkræver kildeskat, accepterede også at overføre en passende del af deres provenu til investors hjemland. For at bevare EU's finansielle markeders konkurrenceevne blev der opnået enighed om, at formandskabet og Kommissionen straks efter, at Rådet var nået til enighed om direktivets hovedindhold, og inden dets vedtagelse skulle indlede forhandlinger med USA og en række vigtige tredjelande (Schweiz, Liechtenstein, Monaco, Andorra og San Marino) for at fremme vedtagelsen af tilsvarende foranstaltninger i disse lande; samtidig forpligtede de pågældende medlemsstater sig til at fremme vedtagelsen af de samme foranstaltninger i alle relevante afhængige eller associerede områder (Kanaløerne, Isle of Man og de afhængige eller associerede områder i Vestindien). Når der er opnået tilstrækkelige forsikringer vedrørende anvendelsen af de samme foranstaltninger i afhængige eller associerede områder og af tilsvarende foranstaltninger i de nævnte tredjelande, vil Rådet senest den 31. december 2002 med enstemmighed træffe afgørelse om direktivets udstedelse og gennemførelse. Endelig nåede Rådet til enighed om, at arbejdet skulle videreføres på dette grundlag med henblik på at nå til enighed om skattepakken som helhed ifølge en parallel tidsplan for pakkens forskellige elementer (beskatning af opsparring, adfærdskodeks og renter og royalties). På Det Europæiske Råds møde i Feira pålagde det Rådet (økonomi og finans) at tilstræbe enighed om opsparingsdirektivets hovedindhold, herunder om kildeskattesatsen, inden udgangen af år 2000.

4. På Rådets (økonomi og finans) møde den 26.-27. november 2000⁸ nåede det med enstemmighed til enighed om opsparingsdirektivets hovedindhold og betingelserne for direktivets gennemførelse, herunder betingelserne for overgangen fra den ene etape til den næste. Der blev opnået enighed om, at alle medlemsstaterne skulle udveksle oplysninger med hver af de øvrige stater 7 år efter direktivets ikrafttrædelsestidspunkt. Kun Østrig, Belgien og Luxembourg vil udnytte muligheden for at anvende kildeskatteordningen i overgangsperioden, og der blev opnået enighed om, at den kildeskattesats, der skal benyttes af disse tre medlemsstater, skal være på 15% i overgangsperiodens første tre år og på 20% i resten af perioden. Desuden blev der opnået enighed om, at disse medlemsstater skal overføre 75% af provenuet af kildeskatten til investors hjemland. I overgangsperioden vil de øvrige medlemsstater automatisk afgive oplysninger til disse medlemsstater uden at kræve gensidighed. Rådet (økonomi og finans) nåede til enighed om, at direktivets anvendelsesområde skulle omfatte renter af fordringer af enhver art, navnlig indtægter af nationale eller internationale obligationer, påløbne renter i forbindelse med afståelse, indfrielse eller tilbagekøb af sådanne fordringer, kapitaliserede renter af nulkupeonobligationer og lignende produkter, udloddede indtægter fra investeringsfonde og kapitaliserede renter fra akkumulerende institutter, forudsat at disse indtægter eller renter har tilknytning til fordringer. Lignende indtægter fra strukturer, der benyttes som substitut for kollektive investeringsfonde (trusts, partnerskaber osv.) vil også blive bragt ind under direktivets anvendelsesområde. For at undgå forstyrrelser på markedet nåede Rådet (økonomi og finans) til enighed om, at der i overgangsperioden skulle gælde en "grandfather"-

⁸ Konklusioner af Rådets (økonomi og finans) møde den 26.-27. november 2000, pressemeddelelse nr. 13861/00 (Presse 453) af 26.11.2000, offentliggjort på Rådet for Den Europæiske Unions netsted.

klausul med henblik på at udelukke indtægter fra omsættelige værdipapirer, for hvis vedkommende prospektet er påtegnet før den 1. marts 2001, eller - i mangel af noget prospekt - som er udstedt før denne dato, fra direktivets anvendelsesområde (anvendelsen af "grandfather"-klausulen på yderligere emissioner af sådanne værdipapirer efter den 1. marts 2001 er afklaret i Rådets (økonomi og finans) supplerende konklusioner af 2. marts 2001⁹). Rådet (økonomi og finans) bekræftede også, at direktivet i overensstemmelse med Kommissionens forslag fra 1998 og Rådets (økonomi og finans) konklusioner af 1. december 1997 fortsat skal være baseret på princippet om den betalende agent. Den betalende agent er den sidste formidler i enhver given kæde af formidlere, der betaler renter direkte til eller sikrer betalingen af renter umiddelbart til den faktiske modtager. Rådet (økonomi og finans) nåede imidlertid til enighed om visse finpudsninger af metoden med den betalende agent for at forbedre det foreslåede direktivs effektivitet. Desuden nåede Rådet (økonomi og finans) til enighed om de minimumsprocedurer, som de betalende agenter skal benytte for at fastlægge den faktiske rentemodtagers identitet og bopæl.

5. Kommissionen støtter fuldt ud den nye af Rådet (økonomi og finans) fastlagte approach, hvis endemål er informationsudveksling på et så bredt internationalt grundlag som muligt. Denne approach afspejler den internationale trend hen imod forstærket administrativt samarbejde og udveksling af oplysninger mellem skatteadministrationer. Det skal imidlertid erkendes, at denne approach afviger stærkt fra direktivforslaget fra 1998 og fra Rådets (økonomi og finans) konklusioner af 1. december 1997, som det var baseret på. Som bemærket ovenfor var direktivforslaget fra 1998 baseret på en sameksistensmodel, der gør det muligt for medlemsstaterne frit at vælge mellem at opkræve kildeskat og at afgive oplysninger om rentebetalinger til fysiske personer, der er valutaindlændinge i andre medlemsstater. Ifølge den nye af Rådet (økonomi og finans) fastlagte approach vil det i sidste ende blive forventet, at alle medlemsstater udveksler oplysninger om grænseoverskridende rentebetalinger. Kildeskatteordningen vil blive benyttet af et begrænset antal medlemsstater og kun i en overgangsperiode.
6. På baggrund af det ovenstående finder Kommissionen, at dens direktivforslag fra 1998 ikke længere afspejler den almindelige opfattelse i medlemsstaterne. Da de ændringer, hvorom der er opnået enighed i Rådet, er af helt grundlæggende natur, har Kommissionen besluttet at trække sit direktivforslag fra 1998 tilbage og fremsætte et nyt forslag til direktiv. Direktivforslaget fra 1998 trækkes tilbage samtidig med, at dette nye forslag til direktiv fremsættes. Sigtet med dette nye forslag til direktiv er så præcist som muligt at gennemføre Rådets (økonomi og finans) aftale af 26.-27. november 2000, hvis vigtigste elementer er beskrevet ovenfor.

⁹ Afgørelser truffet ved skriftlig procedure, pressemeddelelse nr. 6744/01 (Presse 85) af 2.3.2001, offentliggjort på Rådet for Den Europæiske Unions netsted.

2. BEMÆRKNINGER VEDRØRENDE DIREKTIVFORSLAGETS ARTIKLER

Kapitel I: Indledende bestemmelser

Artikel 1

1. Formålet med dette direktiv er at sikre en reel beskatning af renteindtægter fra opsparing, der i alle 15 medlemsstater generelt medregnes i den skattepligtige indkomst for fysiske personer, der er valutaindlændinge. Direktivet er begrænset til grænseoverskridende rentebetalinger og øver ingen indflydelse på medlemsstaternes interne beskatningsordninger for indtægter fra opsparing.
2. Direktivet gælder for rentebetalinger, der foretages i Fællesskabet, uanset hvor emittenten af den fordring, der forrentes, er etableret. Hver medlemsstat skal træffe foranstaltninger til at sikre, at betalende agenter etableret på dens område udfører de opgaver, der er pålagt dem til gennemførelse af direktivet.

Artikel 2

1. Den faktiske modtager er enhver fysisk person, der modtager en rentebetaling for egen regning. Rentebetalinger til virksomheder eller andre juridiske personer er ikke omfattet af direktivets anvendelsesområde. For ikke at pålægge de betalende agenter for store administrative byrder gælder direktivet, uanset om rentebetalingerne er erhvervsindkomst eller privat investeringsindkomst for den fysiske person. For at forenkle de betalende agents opgaver anses modtageren af en rentebetaling generelt for at være den faktiske modtager af betalingen, medmindre han godtgør, at han ikke har modtaget den for egen regning. Modtageren anses ikke for at være den faktiske modtager, hvis han optræder som betalende agent for en anden fysisk person. I sådanne tilfælde skal han udføre de opgaver, som direktivet pålægger betalende agenter. Modtageren anses heller ikke for at være den faktiske modtager, hvis han optræder på vegne af en juridisk person, en enhed, der beskattes af sit udbytte i henhold til de generelle ordninger for erhvervsbeskatning, et institut for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitut) i henhold til Rådets direktiv 85/611/EØF¹⁰ eller en enhed, der er omhandlet i artikel 4, stk. 2. I disse situationer er modtageren ikke den faktiske modtager og optræder heller ikke som betalende agent i henhold til direktivet, da han ikke betaler renter til en fysisk person. Han er rent faktisk en "formidlende" agent. De i artikel 4, stk. 2, nævnte enheder tilhører en restkategori af enheder, for hvis vedkommende det blev anset for nødvendigt med yderligere beskyttelse. Modtagerens forpligtelse til at indberette navn og adresse på den i artikel 4, stk. 2, nævnte enhed til den erhvervsdrivende, som foretager rentebetalingen, og den erhvervsdrivendes forpligtelse til at meddele sit hjemland disse oplysninger har til formål at sikre, at enhedens hjemland bliver gjort opmærksom på, at der er betalt rente til en sådan enhed. Litra c) skal dække situationen for en modtager, der optræder som repræsentant for en anden fysisk

¹⁰ EFT L 375 af 31.12.1985, s. 3.

person, der er den faktiske modtager. Denne situation afviger fra litra a) derved, at modtageren ikke er en erhvervsdrivende, der optræder som betalende agent.

2. Stk. 2 vedrører en situation, hvor en betalende agent ligger inde med oplysninger, der tyder på, at modtageren af rentebetalingen muligvis ikke er den faktiske modtager. I dette tilfælde skal den betalende agent træffe passende foranstaltninger til at fastlægge den sande faktiske modtagers identitet. Hvis den betalende agent imidlertid ikke er i stand dertil, skal han vedblive med at behandle modtageren som den faktiske modtager.

Artikel 3

1. I denne artikel anføres minimumsstandarderne for fastlæggelse af den faktiske modtagers identitet og bopæl. Medlemsstater, der ønsker det, kan fastsætte strengere forpligtelser for betalende agenter etableret på deres område. For at bevare EU's finansielle markeders konkurrenceevne er det vigtigt, at sådanne yderligere krav ikke er for belastende for markedsoperatørerne.
2. I stk. 2 fastsættes minimumsstandarderne for fastlæggelse af den faktiske modtagers identitet. Der sondres mellem kontraktlige forbindelser optaget før datoen for direktivets gennemførelse og kontraktlige forbindelser optaget på eller efter denne dato. For kontraktlige forbindelser optaget før datoen for direktivets gennemførelse omfatter den faktiske modtagers identitet hans navn og adresse. Den betalende agent fastlægger den faktiske modtagers navn og adresse ved hjælp af den information, han allerede er i besiddelse af. Finansielle institutioner skal allerede fastlægge deres regelmæssige kunders identitet i henhold til de såkaldte "kend-din-kunde"-regler i direktiv 91/308/EØF om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge¹¹. For så vidt angår deres eksisterende kundegrundlag, skal de betalende agenter derfor være i stand til så vidt muligt at henholde sig til information indsamlet til andre formål. Hvad angår kontraktlige forbindelser optaget på eller efter datoen for direktivets gennemførelse, omfatter identiteten den faktiske modtagers navn, adresse og skattemæssige eller andet identifikationsnummer eller - dersom et sådant nummer ikke findes - den faktiske modtagers fødselsdato og fødested. En række medlemsstater fastsætter et enkelt skattemæssigt identifikationsnummer (TIN) for hver skatteyder. Andre medlemsstater har måske ikke nogen sådanne skattemæssige identifikationsnumre, men gør brug af enhedsidentifikationsnumre med andre - mere generelle - formål. Hvis der ikke findes noget enhedsidentifikationsnummer, skal den betalende agent i stedet fastlægge den faktiske modtagers fødselsdato og fødested.
3. I stk. 3 fastsættes minimumsstandarderne for fastlæggelse af den faktiske modtagers bopæl. Der kan sondres mellem tre perioder. For kontraktlige forbindelser optaget før den 1. januar 2001 fastlægger den betalende agent den faktiske modtagers bopæl ved hjælp af de oplysninger, han allerede er i besiddelse af, navnlig i henhold til direktiv 91/308/EØF. For kontraktlige forbindelser optaget på eller efter datoen for direktivets gennemførelse skal den betalende agent sondre mellem fysiske personer, der erklærer sig som valutaindlændinge i et tredjeland og dermed uden for direktivets anvendelsesområde, og dem, der erklærer sig som valutaindlændinge i en

¹¹ EFT L 166 af 28.6.1991, s. 77.

medlemsstat. Hvis en fysisk person med fællesskabspas eller et lignende officielt dokument erklærer sig som valutaindlænding i et tredjeland, skal bopælen fastlægges ved hjælp af en bopælsattest udstedt af den kompetente myndighed i det tredjeland, i hvilket den fysiske person erklærer at være valutaindlænding. Sigtet med denne bestemmelse er at forhindre, at fysiske personer, der bevisligt har tilknytning til en medlemsstat, unddrager sig direktivets anvendelse ved afgivelse af en falsk erklæring om at være valutaindlænding i et tredjeland. I alle andre tilfælde anses bopælen for at være i det land, hvor den faktiske modtager har sin faste adresse. Det overlades til medlemsstaterne at fastsætte detaljerede regler for efterprøvning af den faktiske modtagers aktuelle faste adresse. I praksis benytter medlemsstaterne allerede mange forskellige metoder til efterprøvning af adresser i henhold til deres nationale "kend-din-kunde"-regler, herunder efterprøvning af valglisten, søgen efter kreditreferencer, krav om fremlæggelse af gas-, el- eller vandregning af nyere dato, lokale skattebilletter, erklæringer fra bank eller boligselskab eller opslag i en lokal telefonbog. For kontraktlige forbindelser optaget mellem den 1. januar 2001 og datoen for direktivets gennemførelse skal den betalende agent efterprøve den faktiske modtagers bopæl efter den procedure, der er fastsat for kontraktlige forbindelser optaget på eller efter gennemførelsesdatoen. Den betalende agents retlige forpligtelse til at følge de i direktivet fastsatte procedurer opstår først på datoen for hjemlandets gennemførelse. Fra denne dato vil han skulle fastlægge sine nye kunders bopæl og efterprøve bopælen for sine eksisterende kunder, hvormed han har optaget kontraktlige forbindelser den 1. januar 2001 eller derefter, på grundlag af den i litra b) fastsatte procedure.

Artikel 4

1. Den betalende agent er enhver erhvervsdrivende, der betaler renter til eller sikrer betalingen af renter umiddelbart til den faktiske modtager. En erhvervsdrivende er enhver fysisk eller juridisk person, der betaler renter som led i sin erhvervsudøvelse. En erhvervsdrivende anses for at "sikre betalingen af renter", hvis det er blevet pålagt ham at opkræve renterne på den faktiske modtagers vegne. Med markedets formulering vil en sådan erhvervsdrivende ofte blive benævnt "opkrævende agent". Formålet med denne definition er at sikre identifikationen af en enkelt betalende agent i enhver given kæde af formidlere. Hvor rentebetalingen til den faktiske modtager foretages direkte af debitor, fastlægges denne som den betalende agent. Hvis på den anden side rentebetalingen foretages via en række formidlere, som debitor eller den faktiske modtager har pålagt at betale renterne eller sikre betalingen deraf, betyder "betalende agent" kun den sidste formidler, der betaler renter direkte til eller sikrer betalingen af renter umiddelbart til den faktiske modtager. Det skal dog understreges, at en bank eller anden depositar ikke er "betalende agent" i forbindelse med rentebeløb, som den krediterer sin kundes konto, medmindre den selv har betalt eller sikret betalingen af den pågældende rente.
2. I stk. 2 udvides definitionen af den betalende agent. En enhed, der er omfattet af denne bestemmelse, anses for at være betalende agent efter modtagelsen af renten snarere end efter betalingen af renten til en faktisk modtager. Sigtet med dette stykke er at dække en restkategori af enheder, som måske ikke er underkastet et sådant omhyggeligt tilsyn fra skattemyndighedernes side. Formålet med denne bestemmelse er at sikre, at sådanne enheder overholder deres forpligtelser som betalende agent. Den gælder derfor kun for enheder etableret i en medlemsstat. Der skal foretages en række successive test for at slå fast, om en enhed er omfattet af denne bestemmelse

anvendelsesområde. Der kan forekomme en vis overlappning af disse test, og det er tilstrækkeligt, at en enhed udskilles i forbindelse med én af disse test. Det overlades til medlemsstaterne at fastsætte de detaljerede mekanismer for anvendelsen af disse test. Det underliggende princip for disse mekanismer bør imidlertid være at formindske den administrative byrde for betalende agenter. En enhed anses for at være en betalende agent i henhold til dette stykke, hvis den hverken er en juridisk person, en enhed, hvis udbytte beskattes i henhold til de generelle ordninger for erhvervsbeskatning, eller et investeringsinstitut i henhold til direktiv 85/611/EØF. For at underrette enhedens hjemland om det forhold, at en enhed på dens område skal betragtes som betalende agent efter modtagelsen, skal den erhvervsdrivende, som betaler renter til en sådan enhed, give sit hjemland meddelelse om navn og adresse på - og det samlede rentebeløb, der er betalt til - enheden. Disse oplysninger vil derefter blive videresendt til enhedens hjemland. En enhed, der betragtes som betalende agent i henhold til dette stykke, og som ikke har udnyttet valgmuligheden i stk. 3, vil ikke skulle udføre de i direktivet fastsatte opgaver, hvis den senere betaler renter til eller sikrer betalingen af renter umiddelbart til en faktisk modtager. Sådanne efterfølgende betalinger falder uden for direktivets anvendelsesområde.

3. Den enhed, der er nævnt i stk. 2, har i forbindelse med dette direktiv mulighed for at lade sig behandle som investeringsinstitut (selv om det ikke udgør et investeringsinstitut i henhold til direktiv 85/611/EØF). Medlemsstaterne skal fastsætte de detaljerede regler for udnyttelsen af denne mulighed. I henhold til disse regler er medlemsstaterne frit stillede med hensyn til at tillade udnyttelsen af muligheden under visse omstændigheder, men ikke under andre, navnlig med det formål at forhindre misbrug. Hvis enheden udnytter denne mulighed, vil den ikke blive anset for betalende agent i henhold til stk. 2, men bliver betalende agent i henhold til stk. 1, hvis den efterfølgende betaler renter til eller sikrer betalingen af renter umiddelbart til en faktisk modtager. Hvis enheden udnytter denne mulighed, skal den gennemføre den i stk. 2 fastsatte række successive test i forbindelse med enhver rentebetaling, som den derefter foretager, med henblik på at slå fast, om den pågældende betaling falder ind under direktivets anvendelsesområde. Enheden skal meddele sit hjemland, at den ønsker at udnytte muligheden.
4. Hvis den erhvervsdrivende, der betaler renterne, og den i stk. 2 omhandlede enhed er etableret i samme medlemsstat, pålægger direktivet ikke den erhvervsdrivende nogen indberetningspligt. I henhold til subsidiaritetsprincippet overlades det til den pågældende medlemsstat at træffe de fornødne foranstaltninger til sikring af, at enheden overholder forpligtelserne som betalende agent.

Artikel 5

Medlemsstaterne skal give Kommissionen meddelelse om deres kompetente myndigheder i henseende til direktivet. For at sikre gennemsigtigheden agter Kommissionen at udarbejde og offentliggøre en liste over de af medlemsstaterne angivne kompetente myndigheder. For tredjelands betyder "den kompetente myndighed" den kompetente myndighed i henhold til bilaterale eller multilaterale skatteaftaler. Hvis et tredjeland ikke har indgået nogen sådanne aftaler, skal den kompetente myndighed være den, der har bemyndigelse til at udstede bopælsattester til skattemæssige formål.

Artikel 6

1. Denne artikel indeholder definitionen af "rentebetalinger" i henseende til dette direktiv.

- a) I litra a) fastsættes anvendelsesområdet for den af direktivet omfattede fordring. Denne definition følger definitionen af renter i artikel 11, stk. 3, i OECD's modelskatteaftale vedrørende indkomst og formue. Den omfatter klart kontante indskud og sikkerhed i form af kontanter, men også alle typer obligationer og gældsbeviser emitteret af selskaber og stater og lignende omsættelige gældsbreve. Obligationer, der giver ret til en andel i debitors udbytte, skal anses for at give renter og ikke udbytter, medmindre de udlånte midler rent faktisk indebærer en andel i de risici, som debitor løber.
- b) I henhold til litra b) skal påløbne eller kapitaliserede renter i forbindelse med afståelse, indfrielse eller tilbagekøb af de i litra a) omhandlede fordringer også medregnes i definitionen af "rentebetalinger". Dette omfatter påløbne eller kapitaliserede renter i forbindelse med afståelse, indfrielse eller tilbagekøb af nul kuponobligationer, obligationer til underkurs og lignende fordringer.
- c) I litra c) udvides definitionen af "rentebetalinger" til også at omfatte indkomst udloddet af investeringsinstitutter i henhold til direktiv 85/611/EØF, enheder, der har valgt at lade sig behandle som sådanne i henhold til artikel 4, stk. 3, og institutter for kollektiv investering etableret uden for EU. Denne bestemmelse har til formål at sikre, at indtægter fra opsparing, der modtages indirekte via sådanne institutter og enheder, også medtages i direktivets anvendelsesområde.

I dette direktiv omfatter udtrykket "investeringsinstitutter" alle institutter for kollektiv investering, der opfylder de generelle krav i direktiv 85/611/EØF. Udtrykket "institut for kollektiv investering etableret uden for det i artikel 7 omhandlede område" omfatter alle institutter for kollektiv investering uanset juridisk form og aktivernes sammensætning. Dette omfatter institutter, der, dersom de havde været etableret i en medlemsstat, ville have været betragtet som investeringsinstitutter i henhold til direktiv 85/611/EØF, men også alle andre typer organer for kollektiv investering (f.eks. investeringsforeninger).

Indkomst udloddet af de ovennævnte institutter og enheder medtages i definitionen af rentebetalinger i den udstrækning, en sådan indkomst afledes af rentebetalinger direkte eller via en i artikel 4, stk. 2, omhandlet enhed (et såkaldt kuponsystem ("look-through approach")). Henvisningen til "rentebetalinger" har til formål at dække alle de typer rentebetalinger, der er omhandlet i artikel 6. Dette omfatter alle renter betalt til sådanne institutter eller enheder i forbindelse med fordringer, som de ligger inde med, men også alle påløbne eller kapitaliserede renter i forbindelse med afståelse, indfrielse eller tilbagekøb af sådanne fordringer. Desuden omfatter det al indkomst udloddet til sådanne institutter eller enheder af andre lignende institutter eller enheder i den udstrækning, denne indkomst afledes af rentebetalinger, eller al indkomst for institutterne eller enhederne i forbindelse med afståelse, indfrielse eller tilbagekøb af andele i andre lignende institutter eller enheder, dersom disse har investeret mere end 40% af deres aktiver i fordringer. Hvis disse andele ikke var medregnet, ville det have været muligt for de ovennævnte

institutter eller enheder at unddrage sig direktivets anvendelse ved ikke at besidde fordringerne direkte, men via andre lignende institutter eller enheder.

Henvisningen til rentebetalinger "via en i artikel 4, stk. 2, omhandlet enhed" har til formål at sikre, at indkomst, der udloddes af de ovennævnte institutter eller enheder, og som afledes af deres andele i investeringsorganer, der tilhører den i artikel 4, stk. 2, definerede restkategori af enheder, medregnes.

- d) I litra d) udvides definitionen af "rentebetalinger" til også at omfatte indkomst i forbindelse med afståelse, indfrielse eller tilbagekøb af andele eller enheder i investeringsinstitutter i henhold til direktiv 85/611/EØS, enheder, der har valgt at lade sig behandle som sådanne i henhold til artikel 4, stk. 3, og institutter for kollektiv investering etableret uden for EU, hvis disse institutter og enheder har investeret mere end 40% af deres aktiver i fordringer. Denne bestemmelse har til formål at sikre, at påløbne eller kapitaliserede renter i forbindelse med afståelse, indfrielse eller tilbagekøb af andele i de ovennævnte institutter og enheder også medregnes i direktivets anvendelsesområde. For at forenkle de betalende agents opgaver gør tærsklen på 40% det unødvendigt at fastlægge oprindelsen af indkomster i forbindelse med afståelse, indfrielse eller tilbagekøb af andelene i sådanne institutter eller enheder. Hvis et institut eller en enhed opfylder tærsklen på 40%, betragtes den samlede indkomst som "rentebetalinger".

Tærsklen på 40% gælder ikke kun for fordringer, men også for andele i andre lignende institutter og enheder. Hvis aktivtesten kun skulle finde anvendelse på fordringer, der besiddes direkte, ville det være muligt for et akkumulerende institut at unddrage sig anvendelsen af direktivet ved at besidde fordringen via andre lignende institutter eller enheder. Tærsklen på 40% skal anvendes på hvert efterfølgende trin; hvis et institut således besidder andele i et andet institut, der opfylder tærsklen på 40%, vil disse andele blive medtaget fuldt ud ved anvendelsen af tærsklen på 40% på det førstnævnte institut; hvis på den anden side det sidstnævnte institut ikke opfylder tærsklen, vil andelene blive holdt helt udenfor ved anvendelsen af tærsklen på det førstnævnte institut.

Det kan tilføjes, at et bestemt institut eller en bestemt enhed kan omfattes af litra c) og d), forudsat at det/den udlodder den del af sin indkomst, der afledes af renteindtægter af fordringer, og akkumulerer resten.

2. I visse situationer kan den betalende agent være ude af stand til at slå fast, hvor stor en del af den i stk. 1, litra c), omhandlede indkomst der afledes af rentebetalinger. Det slås i dette stykke fast, at i sådanne situationer skal den samlede indkomst, der udloddes af de pågældende institutter eller enheder, betragtes som rentebetaling.
3. Der kan forekomme situationer, hvor en betalende agent ikke har nogen oplysninger om procentsatsen for de aktiver, som de i stk. 1, litra d), omhandlede institutter eller enheder har investeret i fordringer, eksempelvis fordi et institut for kollektiv investering etableret uden for EU nægter at afsløre sammensætningen af sine aktiver. I sådanne situationer fastslås det i stk. 3, at procentsatsen anses for at være højere end 40%. Indkomsten fra det pågældende institut eller den pågældende enhed vil derfor blive medregnet i definitionen af rentebetalinger.

4. I stk. 4 udvides definitionen af "rentebetalinger" til også at omfatte renter, der modtages af en i artikel 4, stk. 2, omhandlet enhed, der anses for betalende agent efter modtagelsen af renterne. I henseende til direktivet anses modtagelsen af renterne for en rentebetaling fra enheden.
5. Hvad angår stk. 1, litra b) og d), giver dette stykke medlemsstaterne mulighed for at kræve, at deres betalende agenter beregner renterne på årsbasis i en periode, der ikke må overstige et år. Medlemsstater, der ønsker dette, kan kun udnytte denne mulighed for visse typer opsparingsinstrumenter, men ikke for andre.
6. Stk. 6 indeholder en såkaldt "*de minimis*"-regel. Medlemsstaterne har mulighed for at holde indkomst fra investeringsinstitutter og fra enheder, der har valgt at lade sig behandle som sådanne i henhold til artikel 4, stk. 3, dersom sådanne enheders investering i fordringer ikke har oversteget 15% af deres portefølje, uden for definitionen af "rentebetalinger". Formålet med denne bestemmelse er at gøre det muligt for medlemsstaterne at udelukke institutter, der overvejende investerer i aktiekapital, men kan bevare visse fordringer af likviditetshensyn. Hvis en medlemsstat vælger at anvende denne mulighed på investeringsinstitutter etableret på dens område, vil dette valg være bindende for de øvrige medlemsstater. Dette betyder, at de øvrige medlemsstater ikke kan kræve, at betalende agenter etableret på deres område afgiver oplysninger eller opkræver kildeskat af en sådan indkomst.
7. Den tærskel på 40%, der er omhandlet i stk. 1, litra d), og stk. 3, er fastsat i henhold til konklusionerne af Rådets (økonomi og finans) møde den 26.-27. november 2000. Ifølge Rådets (økonomi og finans) konklusioner skal denne procentsats nedsættes efter overgangsperiodens afslutning. Kommissionen foreslår, at procentsatsen nedsættes til 15%. Denne procentsats synes at være tilstrækkelig til at dække de pågældende institutters og enheders likviditetsbehov.
8. Det er i stk. 8 slået fast, at procentsatserne i stk. 1, litra d), og stk. 6 principielt fastsættes under henvisning til investeringspolitikken som fastsat i de pågældende institutters eller enheders fondsbestemmelser eller vedtægter. Ofte vil det i et instituts fondsbestemmelser eller vedtægter være angivet, hvor stor en procentsats gæld eller aktiekapital det har tilladelse eller pligt til at ligge inde med. Hvis der ikke findes nogen sådanne regler eller vedtægter, eller hvis de ikke indeholder oplysninger om institutternes investeringspolitik, fastsættes procentsatserne under henvisning til deres aktivers aktuelle sammensætning. Det overlades til medlemsstaterne at fastsætte de detaljerede regler for anvendelsen af denne bestemmelse. Sådanne regler skal bl.a. tage sigte på at forhindre misbrug i situationer, hvor et instituts faktiske investeringspolitik afviger fra den investeringspolitik, der er fastsat i fondsbestemmelserne eller vedtægterne.

Artikel 7

Direktivets anvendelsesområde er det område, på hvilket bestemmelserne i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab finder anvendelse, under skyldig hensyntagen til artikel 299 i samme traktat.

Kapitel II: Informationsudveksling

Artikel 8

1. I overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet indeholder denne artikel bestemmelser om den minimale mængde information, som den betalende agent skal indgive til sit hjemland. Medlemsstater, der ønsker dette, kan stille yderligere indberetningskrav til betalende agenter etableret på deres område. For at bevare EU's finansielle markeders konkurrenceevne er det imidlertid vigtigt, at sådanne yderligere krav ikke bliver for belastende for markedsoperatørerne. Det er i stk. 1 angivet, hvilke oplysninger der mindst skal indgives om den faktiske modtager, den betalende agent og den fordring, der giver anledning til rentebetalingen.
2. Det er i stk. 2 angivet, hvilken minimal mængde information der skal afgives vedrørende de forskellige kategorier rentebetaling, der er fastlagt i artikel 6. I litra b) henvises der til påløbne og kapitaliserede renter i forbindelse med afståelse, indfrielse eller tilbagekøb af fordringer og indkomst i forbindelse med afståelse, indfrielse eller tilbagekøb af andele i investeringsinstitutter, enheder, der har valgt at lade sig behandle som sådanne i henhold til artikel 4, stk. 3, og institutter for kollektiv investering etableret uden for EU. Det gør det muligt for medlemsstaterne at vælge mellem at kræve, at deres betalende agent indberetter det i artikel 6, stk. 1, litra b) og d), omhandlede rente- eller indkomstbeløb eller det fulde beløb af afståelsen, indfrielsen eller tilbagekøbet. I litra c) henvises til indkomst udloddet af investeringsinstitutter, enheder, der har valgt at lade sig behandle som sådanne i henhold til artikel 4, stk. 3, og institutter for kollektiv investering etableret uden for EU. Det gør det muligt for medlemsstaterne at vælge mellem at kræve, at deres betalende agenter indberetter indkomstbeløbet fastlagt ved anvendelse af det såkaldte kuponsystem ("look-through approach") i artikel 6, stk. 1, litra c), eller udlodningens fulde beløb. I litra d) henvises der til (anslåede) rentebetaling fra de enheder, der er omhandlet i artikel 4, stk. 2, og som ikke har udnyttet muligheden i henhold til artikel 4, stk. 3. Disse enheder skal indberette det rentebeløb, der kan tilskrives hvert af de medlemmer af enheden, som er faktiske modtagere i henhold til artikel 2, stk. 1, og som er valutaindlændinge i en anden medlemsstat end den, hvori enheden er etableret.

Artikel 9

1. Medlemsstaterne skal afgive de oplysninger, som betalende agenter etableret på deres område har afgivet, til enhver anden medlemsstat, hvor den faktiske modtager er valutaindlænding i henseende til dette direktiv.
2. I stk. 2 fastsættes det grundprincip, at afgivelsen af oplysninger skal være automatisk og finde sted mindst en gang om året inden for seks måneder efter udgangen af skatteåret for den betalende agents medlemsstat. En afgivelse af information kun på begæring ville ikke være forenelig med direktivets målsætning, fordi den ikke ville give tilstrækkelig sikkerhed for, at den pågældende rentebetaling kunne beskattes i den faktiske modtagers hjemland. Arbejdet med de detaljerede arrangementer for den automatiske afgivelse af oplysninger fortsætter.

3. Ifølge stk. 3 finder artikel 8 i direktiv 77/799/EØF om gensidig bistand mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder inden for området direkte og indirekte skatter¹² ikke anvendelse på information, der skal afgives i henhold til dette direktiv. Anvendelsen af den pågældende artikel, der fastsætter grænser for informationsudvekslingen, kan undergrave virkeliggørelsen af dette direktivs mål. Dette gælder især for muligheden i artikel 8, stk. 3, i direktiv 77/799/EØF for kun at afgive oplysninger på et gensidigt grundlag.

Kapitel III : Overgangsbestemmelser

Artikel 10

I en overgangsperiode på 7 år efter direktivets ikrafttræden kræves det ikke, at Belgien, Luxembourg og Østrig anvender bestemmelserne i kapitel II. De er derfor ikke forpligtet til at udveksle information i denne periode, men de er berettiget til at modtage information fra de øvrige medlemsstater. Det vil imidlertid blive krævet, at de udveksler information i den udstrækning, den i artikel 13, stk. 1, litra a), omhandlede procedure finder anvendelse. Ved overgangsperiodens afslutning ophører bestemmelserne i kapitel III med at finde anvendelse, og det vil blive krævet, at Belgien, Luxembourg og Østrig anvender bestemmelserne i kapitel II.

Artikel 11

1. I stedet for at udveksle information vil Belgien, Luxembourg og Østrig i overgangsperiodens første tre år opkræve en kildeskat til en sats på 15% og i resten af denne periode til en sats på 20%.
2. I overensstemmelse med direktivets generelle principper opkræves kildeskatten af den betalende agent. Den betalende agent skal påse, at den skat, han tilbageholder, inden for en periode, der er forenelig med 6-månedersperioden i artikel 12, overføres til hans hjemland. I stk. 2 angives, hvorledes skatten skal tilbageholdes i forbindelse med de forskellige kategorier rentebetalinger, der er fastlagt i artikel 6. I litra b) henvises til "en skat med tilsvarende virkning, som skal bæres af modtageren". Medlemsstater, der ønsker dette, kan opkræve en skat af det fulde provenu af afståelsen, indfrielsen eller tilbagekøbet i stedet for at opkræve en kildeskat af rentebetalingerne. En sådan skat skal imidlertid fuldt ud bæres af den faktiske modtager og have samme virkning som en kildeskat af de påløbne eller kapitaliserede renter, dvs. at den ikke må føre til en lavere skattebyrde for renterne i den betalende agents medlemsstat. Skatten anses i henseende til dette direktiv for at være en kildeskat og dækkes derfor af bestemmelserne i kapitel III, herunder bestemmelserne om deling af provenu og afskaffelse af dobbeltbeskatning.
3. Formålet med stk. 3 er at undgå akkumulering af kildeskat i situationer, hvor fordringer har skiftet ejer i den periode, hvor de har været gældende. Principielt skal

¹² EFT L 336 af 27.12.1977, s. 15.

der kun tages kildeskat af det rentebeløb, der svarer til den periode, hvor fordringen har været i den faktiske modtagers besiddelse. Kun hvis den betalende agent er ude af stand til at fastlægge den periode, hvor fordringen har været besiddet, skal han behandle den faktiske modtager som besidder af fordringen i hele den periode, hvor den har været gældende. I sådanne situationer kan den faktiske modtager imidlertid fremlægge bevis for datoen for erhvervelsen deraf.

4. Den kildeskat, der tages af den betalende agents medlemsstat, fritager ikke den faktiske modtager for skattepligt i hans hjemland. Hjemlandet er stadig fuldt berettiget til i overensstemmelse med sin nationale lovgivning at beskatte indkomst indtjent af den faktiske modtager. Det er imidlertid forpligtet til at afskaffe enhver dobbeltbeskatning, der kan følge af den opkrævning af kildeskat, som den betalende agents medlemsstat foretager.

Artikel 12

75% af provenuet af den kildeskat, som den betalende agents medlemsstat opkræver i henhold til artikel 11, skal overføres til den faktiske modtagers hjemland. Ved overførslen af dette provenu er den medlemsstat, der opkræver kildeskatten, ikke forpligtet til at fremlægge nogen oplysninger om den faktiske modtagers identitet. I henhold til subsidiaritetsprincippet er det op til de medlemsstater, der opkræver kildeskat, at vælge de mest velegnede praktiske arrangementer for at sikre, at ordningen for deling af provenuet fungerer hensigtsmæssigt.

Artikel 13

1. Opkrævningen af kildeskat i henhold til artikel 11 skal betragtes som en praktisk metode til sikring af et minimum af reel beskatning af grænseoverskridende rentebetalinger i Fællesskabet. Sigtet med direktivet er imidlertid at sikre reel beskatning af sådanne betalinger i den faktiske modtagers hjemland. For at føre dette mål ud i livet skal de medlemsstater, der opkræver kildeskat, følge en af de procedurer, der er omhandlet i dette stykke, med henblik på at gøre det muligt for de faktiske modtagere at undgå anvendelsen af kildeskat ved at angive renteindtægterne i deres hjemland. Hvis en medlemsstat følger proceduren i litra a), og en faktisk modtager bemyndiger sin betalende agent til at indberette oplysningerne i henhold til artikel 8, skal den pågældende medlemsstat i henhold til artikel 9 meddele den faktiske modtagers hjemland disse oplysninger.
2. Formålet med dette stykke er at specificere de oplysninger, der skal optræde i den attest, som den kompetente myndighed i den faktiske modtagers hjemland skal udstede. Attesten har en gyldighedsperiode på tre år, forudsat at de oplysninger, for hvilke den er udstedt, forbliver uændrede. Hvis der er nogen ændring i de i attesten afgivne oplysninger, kan den faktiske modtager ikke længere henholde sig til den og skal straks anmode om en ny attest.

Artikel 14

1. Stk. 1 indeholder en generel forpligtelse for den faktiske modtagers hjemland til at afskaffe enhver dobbeltbeskatning, som kunne følge af opkrævningen af kildeskat i henhold til artikel 11.

2. I stk. 2 fastsættes den metode, som hjemlandet skal følge for at afskaffe dobbeltbeskatningen. Den skal indrømme en skattegodtgørelse svarende til den tilbageholdte skats beløb op til beløbet for den skat, der skal erlægges af sådanne renter på dens område. Hvis den tilbageholdte skats beløb er højere end den skat, der skal erlægges, skal den tilbagebetale det overskydende tilbageholdte skattebeløb til den faktiske modtager. Et eksempel: hvis det tilbageholdte skattebeløb er 10, og den skat, der skal erlægges i hjemlandet, er 15, krediterer hjemlandet den tilbageholdte skats fulde beløb (den restskat, der skal erlægges i hjemlandet, er $15 - 10 = 5$). Hvis den tilbageholdte skats beløb er 15, og den skat, der skal erlægges, er 10, skal hjemlandet kreditere 10 af den tilbageholdte skat (den restskat, der skal erlægges i hjemlandet, er $10 - 10 = 0$) og tilbagebetale den overskydende tilbageholdte skat på 5 til den faktiske modtager.

3. I stk. 3 specificeres rækkefølgen for indrømmelse af en lempelse, hvis renterne ud over den i artikel 11 omhandlede kildeskat har været gjort til genstand for nogen anden form for kildeskat, og hjemlandet i henhold til sin nationale lovgivning eller dobbeltbeskatningsaftaler indrømmer en skattegodtgørelse for en sådan kildeskat. Denne bestemmelse tager specifikt sigte på situationer, hvor renterne har været gjort til genstand for en kildeskat af typen "debitor" i en anden medlemsstat eller i et tredjeland. Ifølge stk. 3 skal disse andre typer kildeskab krediteres først. Et eksempel: en betalende agent i medlemsstat A betaler renter til en faktisk modtager i medlemsstat B i forbindelse med en fordring, der er emitteret i medlemsstat C. Medlemsstat C opkræver en kildeskat af typen "debitor" på 15. Medlemsstat A opkræver i henhold til artikel 11 en kildeskat på 20. Den skat, der skal erlægges i medlemsstat B, er på 25. I henhold til stk. 3 skal medlemsstat B først kreditere den kildeskat af typen "debitor" på 15, der er opkrævet i medlemsstat C (den restskat, der skal erlægges i medlemsstat B, er $25 - 15 = 10$). Medlemsstat B skal derefter afskaffe enhver dobbeltbeskatning, som måtte følge af medlemsstat A's opkrævning af kildeskat. I henhold til stk. 2 skal medlemsstat B kreditere 10 af kildeskatten (den restskat, der skal erlægges i hjemlandet, er $10 - 10 = 0$) og tilbagebetale den overskydende kildeskat på 10 til den faktiske modtager.

Artikel 15

1. De fleste eksisterende emissioner af indenlandske og internationale obligationer og andre omsættelige værdipapirer indeholder såkaldte "gross-up"- og førtidsindfrielsesklausuler. En "gross-up"-klausul forpligter emittenten til at yde investor erstatning ("gross-up") for enhver skat, der tilbageholdes af emittentens hjemland. En førtidsindfrielsesklausul gør det imidlertid normalt muligt for emittenten i stedet at tilbagekøbe (eller "call") emissionen til pari. Der er en risiko for, at opkrævningen af den i artikel 11 omhandlede kildeskat kan udløse en anvendelse af sådanne klausuler, navnlig i situationer, hvor debitor eller debtors betalende agent betaler renter direkte til en faktisk modtager som omhandlet i artikel 2. For at undgå den markedsforstyrrelse, som udløsningen af sådanne klausuler kan give anledning til, hjemler denne artikel en undtagelse af eksisterende omsættelige værdipapirer fra direktivets anvendelsesområde i overgangsperioden. I overgangsperioden betragtes sådanne værdipapirer ikke som fordringer i henhold til artikel 6, stk. 1, litra a). Dette betyder, at indkomst af sådanne sådanne med "grandfather"-klausul udstyrede værdipapirer ikke indgår i direktivets anvendelsesområde, uanset om sådanne værdipapirer besiddes direkte af den fysiske person eller indirekte via investeringsinstitutter i henhold til direktiv 85/611/EØF

eller enheder, der har valgt at lade sig behandle som sådanne i henhold til artikel 4, stk. 3. Det betyder også, at sådanne værdipapirer ikke anses for at være fordringer ved beregningen af de i artikel 6, stk. 1, litra d), og stk. 6, omhandlede procentsatser.

For at undgå fordrejning af konkurrencen mellem betalende agenter finder "grandfather"-klausulen anvendelse, uanset om de betalende agenter er etableret i medlemsstater, der opkræver en kildeskat eller deltager i informationsudveksling. Af praktiske årsager finder denne artikel anvendelse på alle omsættelige værdipapirer, uanset om de rent faktisk indeholder "gross-up"- eller førtidsindfrielsesklausuler, som efter al sandsynlighed vil blive udløst ved anvendelsen af dette direktiv. Udtrykket "omsættelige værdipapirer" omfatter alle typer værdipapirer, der kan omsættes frit på de sekundære markeder, eller som kan overdrages af indehaveren af værdipapiret uden emittentens forudgående samtykke. Dette omfatter alle indenlandske og internationale obligationer, men også andre typer omsættelige værdipapirer såsom euro commercial papers, euro medium term notes og "*bons de caisse*".

"Grandfather"-klausulen finder anvendelse på alle omsættelige værdipapirer, som første gang er emitteret før den 1. marts 2001, eller for hvis vedkommende det oprindelige emissionsprospekt blev påtegnet før denne dato. Omsættelige værdipapirer, der er emitteret den 1. marts 2001 eller derefter, udstyres derfor ikke med en "grandfather"-klausul, medmindre det oprindelige prospekt blev påtegnet før denne dato.

Udstyrelsen af de ovennævnte værdipapirer med en "grandfather"-klausul er betinget af, om der den 1. marts 2002 eller derefter foretages yderligere emissioner af sådanne værdipapirer. Det er almindelig praksis for statslige og erhvervsmæssige emittenter at forhøje eller "tap" eksisterende emissioner. Hvis en eksisterende emission er populær blandt investorerne, men er blevet illikvid, kan en genåbning forbedre emissionens likviditet. En genåbning af obligationsemissioner er blevet den mest almindelige teknik blandt statslige emittenter og andre store investorer til opbygning af en toneangivende obligation til den størrelse, der sikrer den ønskede likviditet. Hvis der foretages en yderligere emission eller "tap" på vilkår, der er identiske med vilkårene for en tidligere emission - og i den hensigt, at den skal være ombyttelig med denne - vil de to emissioner være fungible. I praksis vil de to emissioner blive forhandlet under samme identifikationsnummer, og hvis der kræves fysisk levering, vil levering af obligationer fra begge emissioner opfylde leveringsforpligtelsen. I alle praktiske sammenhænge behandles obligationerne som én emission.

Der sondres i artiklen mellem omsættelige værdipapirer emitteret af regeringer eller dermed beslægtede enheder og tilsvarende værdipapirer emitteret af andre emittenter (dvs. erhvervsmæssige emittenter). Udtrykket "beslægtede enheder" henviser til offentlige organer, som har fået regeringens tilladelse til at emitte statslige papirer. Der henvises ikke til statsejede virksomheder, der emitterer (erhvervsmæssige) obligationer. Hvis en regering eller en dermed beslægtet enhed den 1. marts 2002 eller derefter foretager en yderligere emission af et af de ovennævnte værdipapirer, vil hele emissionen, dvs. både den oprindelige emission og alle senere emissioner, ikke længere være udstyret med en "grandfather"-klausul. Det siger sig selv, at der i sådanne situationer er risiko for, at nogle individuelle investorer kan ønske at påberåbe sig "gross-up"-klausulerne. Det forventes imidlertid, at medlemsstaterne og de dermed beslægtede enheder for at undgå markedsforstyrrelser vil forpligte sig til ikke at tilbagekøbe eller "call" sådanne emissioner af skattemæssige årsager.

Tredjelande og de dermed beslægtede enheder er naturligvis frit stillet med hensyn til at indgå samme forpligtelse. Hvis en anden emittent (dvs. en erhvervsmæssig emittent) den 1. marts 2002 eller derefter foretager en yderligere emission af et af de ovennævnte værdipapirer, vil en sådan yderligere emission ikke være udstyret med en "grandfather"-klausul, medens den oprindelige emission og alle andre emissioner foretaget før den 1. marts 2002 stadig vil være udstyret med en "grandfather"-klausul. Sådanne yderligere emissioner vil derfor ikke "inficere" tidligere emissioner. Det forventes, at erhvervsmæssige emittenter og nationale og internationale nummereringsorganer vil lette anvendelsen af denne bestemmelse ved at sikre, at sådanne yderligere emissioner, der er foretaget efter den 1. marts 2002, ikke gøres fungible med tidligere emissioner. De kan gøre sådanne yderligere emissioner separat identificerbare ved at registrere dem under et ISIN-nummer eller et nationalt registreringsnummer, som er et andet end det, der blev benyttet i forbindelse med den oprindelige emission.

2. Denne artikel sikrer kun en undtagelse i henseende til direktivet. Den har ingen betydning for anvendelsen af medlemsstaternes skattelove. Medlemsstaterne er stadig fuldt berettigede til skatteindtægter fra værdipapirer med "grandfather"-klausul i henhold til deres nationale love.

Artikel 16

Denne artikel gælder for en række internationale organisationer, der i henhold til aftalerne om deres oprettelse er undtaget fra forpligtelsen til at fratække kildeskat af renter betalt i forbindelse med fordringer, som de har emitteret. Disse internationale organisationer er Den Internationale Bank for Genopbygning og Udvikling (IBRD) og Den Internationale Finansieringsinstitution (IFC) (begge medlemmer af Verdensbankgruppen), Den Interamerikanske Udviklingsbank, Den Internationale Investerings sammenslutning, Den Asiatiske Udviklingsbank og Den Afrikanske Udviklingsbank. Alle EU's medlemsstater har undertegnet og ratificeret de internationale aftaler om oprettelse af IBRD og IFC, og de fleste medlemsstater er også medlem af de øvrige internationale organisationer. Denne artikel gør det muligt for medlemsstater, der opkræver kildeskat i henhold til artikel 11, og som er bundet af internationale aftaler om sådanne organisationer, at overholde deres internationale forpligtelser ved at undtage betalende agenter, der optræder på vegne af sådanne organisationer, fra forpligtelsen til at opkræve kildeskat, hvis en sådan forpligtelse ville stride mod de pågældende aftaler. Anvendelsesområdet for denne undtagelse er begrænset, fordi den kun dækker situationer, hvor den internationale organisation selv eller en af den udpeget betalende agent betaler renter direkte til den faktiske modtager. Undtagelsen gælder ikke, hvis det er pålagt en anden betalende agent at betale renter af en fordring emitteret af en international organisation.

Kapitel IV: Diverse og afsluttende bestemmelser

Artikel 17

Medlemsstater, der ønsker det, er frit stillet med hensyn til i henhold til nationale lovgivning eller dobbeltbeskatningsaftaler at opkræve andre former for kildeskat end den, der er omhandlet i artikel 11. Der henvises her navnlig til kildeskat af typen "debitor", som medlemsstaterne kan opkræve af renter, der har deres oprindelse på deres områder. En sådan kildeskat af typen "debitor" benyttes ofte i dobbeltbeskatningsaftaler til at dele beskatningsrettighederne mellem den faktiske modtagers hjemland og kildestaten for den fordring, der giver renten.

Artikel 18

Denne artikel indeholder tidsplanen for og kravene til direktivets gennemførelse i medlemsstaternes nationale love. Medlemsstaterne skal omgående underrette Kommissionen om direktivets gennemførelse i deres nationale love og fremlægge en overensstemmelsestabel for forbindelserne mellem dette direktiv og de vedtagne nationale bestemmelser.

Artikel 19

Kommissionen aflægger hvert tredje år rapport om dette direktivs funktionsmåde. Kommissionen lægger i sine rapporter særlig vægt på den internationale udvikling på området informationsudveksling. Om fornødent foreslår den ændringer af direktivet med henblik på bedre at sikre en reel beskatning af indtægter fra opsparing og fjerne uønskede former for konkurrencefordrejning.

Forslag til

RÅDETS DIREKTIV

om sikring af en reel beskatning af renteindtægter fra opsparing i Fællesskabet

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 94,

under henvisning til forslag fra Kommissionen¹³,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet¹⁴,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg¹⁵, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I medfør af Rådets direktiv 88/361/EØF af 24. juni 1988 om gennemførelse af traktatens artikel 67¹⁶ skulle kapitalbevægelserne, herunder de direkte investeringer, i Fællesskabet mellem valutaindlændinge i medlemsstaterne være fuldstændigt liberaliseret fra 1990; kapitalens fri bevægelighed er nu sikret ved traktatens artikel 56 til 60.
- (2) Renteindtægter fra opsparing i fordringer udgør en skattepligtig indkomst for valutaindlændinge i samtlige medlemsstater.
- (3) I henhold til traktatens artikel 58, stk. 1, har medlemsstaterne ret til at anvende de relevante bestemmelser i deres skattelovgivning, som sondrer mellem skatteydere, hvis situation er forskellig med hensyn til deres bopælssted eller med hensyn til det sted, hvor deres kapital er investeret; medlemsstaterne har ligeledes ret til at træffe de nødvendige foranstaltninger til at hindre overtrædelser af deres nationale lovgivning, især på skatteområdet.
- (4) De bestemmelser i medlemsstaternes nationale skattelovgivning, som har til formål at hindre misbrug eller svig, bør i henhold til traktatens artikel 58, stk. 3, ikke udgøre et middel til vilkårlig forskelsbehandling eller en skjult begrænsning af den fri bevægelighed for kapital og betalinger som fastsat i traktatens artikel 56.

¹³ EFT C af, s. .

¹⁴ EFT C af, s. .

¹⁵ EFT C af, s. .

¹⁶ EFT L 178 af 8.7.1988, s. 5.

- (5) Da der ikke sker nogen samordning af de nationale ordninger for beskatning af renteindtægter fra opsparing, navnlig ikke med hensyn til behandlingen af renter, der modtages af valutaudlændinge, er det for øjeblikket ofte muligt for medlemsstaternes valutaindlændinge at unddrage sig enhver form for beskatning i deres hjemland af renter modtaget i en anden medlemsstat.
- (6) Denne mulighed for skatteunddragelse fordrejer kapitalbevægelserne mellem medlemsstaterne, hvilket ikke er foreneligt med det indre marked.
- (7) I overensstemmelse med Rådets (økonomi og finans) konklusioner af 1. december 1997 vedtog Kommissionen den 20. maj 1998¹⁷ et forslag til direktiv om sikring af en reel minimumsbeskatning af renteindtægter fra opsparing i Fællesskabet.
- (8) Det pågældende forslag var fra juli 1998 genstand for intense drøftelser på politisk og teknisk niveau, men opnåede ikke medlemsstaternes enstemmige støtte.
- (9) Dette direktiv bygger derfor på den konsensus, der blev opnået på Det Europæiske Råds møde den 19.-20. juni 2000 i Santa Maria da Feira og på Rådets (økonomi og finans) efterfølgende møde den 26.-27. november 2000.
- (10) Formålet med dette direktiv er at sikre, at grænseoverskridende renteindtægter fra opsparing kan underkastes reel beskatning i skatteyderens hjemland i overensstemmelse med dennes nationale lovgivning.
- (11) Anvendelsesområdet for dette direktiv begrænses til rentebetalinger foretaget af en betalende agent etableret i én medlemsstat til faktiske modtagere, der er fysiske personer, som er valutaindlændinge i en anden medlemsstat.
- (12) Da nærværende direktivs målsætning, en reel beskatning af grænseoverskridende indtægter fra opsparing i Fællesskabet, ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne som følge af mangel på koordination af de nationale ordninger til beskatning af indtægter fra opsparing og derfor bedre kan opfyldes på fællesskabsplan, kan Fællesskabet træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, begrænser dette direktiv sig til det strengt nødvendige for at opfylde de nævnte målsætninger og går ikke længere end det, der er nødvendigt i dette øjemed.
- (13) Den betalende agent er den erhvervsdrivende, der betaler renter til eller sikrer betalingen af renter umiddelbart til den faktiske modtager; rentebetalingen omfatter ikke en banks eller et finansieringsinstituts passive modtagelse af en betaling på den faktiske modtagers konto.
- (14) Ved fastlæggelsen af begrebet rentebetalinger og mekanismen med den betalende agent bør der om fornødent henvises til Rådets direktiv 85/611/EØF af 20. december 1985 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter)¹⁸.

¹⁷ EFT C 212 af 8.7.1998, s. 13.

¹⁸ EFT L 375 af 31.12.1985, s. 3.

- (15) Dette direktivs anvendelsesområde bør begrænses til beskatning af renteindtægter fra opsparing i forbindelse med fordringer, således at spørgsmål vedrørende beskatning af pensions- og forsikringsydelse udelukkes.
- (16) Målsætningen om en reel beskatning af rentebetalinger kan opfyldes ved hjælp af informationsudveksling om rentebetalinger mellem medlemsstaterne.
- (17) Rådets direktiv 77/799/EØF af 19. december 1977 om gensidig bistand mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder inden for området direkte og indirekte skatter¹⁹ udgør allerede et grundlag for medlemsstaternes informationsudveksling i skattemæssigt øjemed og bør som hovedregel finde tilsvarende anvendelse på informationsudvekslingen i henhold til dette direktiv.
- (18) Den automatiske informationsudveksling mellem medlemsstaterne om rentebetalinger, der er omfattet af dette direktiv, udgør en absolut forudsætning for sikringen af en reel beskatning af grænseoverskridende rentebetalinger.
- (19) Det skal derfor slås fast, at det ikke er tilladt medlemsstater, der udveksler information i henhold til dette direktiv, at henholde sig de grænser for informationsudvekslingen, der er fastsat i artikel 8 i direktiv 77/799/EØF.
- (20) For at give Belgien, Luxembourg og Østrig mere tid til at tilpasse deres lovgivning bør det ikke kræves, at disse lande udveksler information i henhold til dette direktiv i en overgangsperiode på syv år efter dette direktivs ikrafttræden, men disse lande skal modtage en sådan information fra de øvrige medlemsstater.
- (21) I denne overgangsperiode bør det kræves, at disse tre medlemsstater sikrer en reel minimumsbeskatning af renteindtægter fra opsparing ved at opkræve en kildeskat.
- (22) De pågældende medlemsstater bør overføre størstedelen af provenuet af denne kildeskat til den faktiske rentemodtagers hjemland.
- (23) De pågældende medlemsstater bør følge en procedure, som gør det muligt for faktiske modtagere, der er valutaindlændinge i andre medlemsstater, at undgå opkrævningen af denne kildeskat ved at bemyndige deres betalende agent til at indberette rentebetalingerne eller ved at fremlægge en attest udstedt af deres hjemlands kompetente myndighed.
- (24) Den faktiske modtagers hjemland bør påse, at enhver dobbeltbeskatning af de rentebetalinger, der kan følge af opkrævningen af denne kildeskat efter de i dette direktiv fastsatte procedurer, afskaffes; den bør gøre dette ved at kreditere denne kildeskat op til det skattebeløb, der skal erlægges på dens område for en sådan rente, og ved at tilbagebetale ethvert overskydende kildeskattebeløb til den faktiske modtager.
- (25) For at undgå markedsforstyrrelser bør dette direktiv i overgangsperioden ikke gælde for rentebetalinger i forbindelse med eksisterende nationale og internationale obligationer og andre omsættelige værdipapirer, for hvis vedkommende emissionsprospektet er påtegnet før den 1. marts 2001, eller som i mangel af noget prospekt er emitteret før denne dato.

¹⁹ EFT L 336 af 27.12.1977, s. 15.

- (26) Der bør fastsættes bestemmelser, som gør det muligt for medlemsstater, der opkræver kildeskat, at undtage betalende agenter, der optræder på vegne af internationale organisationer, som udsteder fordringer, fra forpligtelsen til at tilbageholde skat af renter betalt i forbindelse med sådanne fordringer, dersom en sådan forpligtelse ville stride mod internationale aftaler indgået af de pågældende medlemsstater i henseende til sådanne organisationer.
- (27) Dette direktiv bør ikke forhindre medlemsstaterne i at opkræve andre typer kildeskat af renter indtjent på deres område end den, der er omhandlet i dette direktiv.
- (28) Kommissionen bør hvert tredje år aflægge rapport om dette direktivs funktionsmåde og forelægge Rådet forslag til eventuelle ændringer, der kan vise sig nødvendige for bedre at kunne sikre en reel beskatning af indtægter fra opsparing og afskaffe uønsket fordrejning af konkurrencen.
- (29) I dette direktiv overholdes de grundlæggende rettigheder og principper, som bl.a. Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder anerkender -

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Kapitel I: Indledende bestemmelser

Artikel 1

Formål

1. Formålet med direktivet er at sikre, at renteindtægter fra opsparing indtjent i en medlemsstat af faktiske modtagere, der er fysiske personer, som er valutaindlændinge i en anden medlemsstat, kan gøres til genstand for reel beskatning i overensstemmelse med den sidstnævnte medlemsstats nationale lovgivning.
2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at de opgaver, der er nødvendige til gennemførelse af dette direktiv, udføres af betalende agenter etableret på deres område, uanset hvor debitor for den fordring, der giver renten, er etableret.

Artikel 2

Definition af faktisk modtager

1. I dette direktiv forstås ved "faktisk modtager" enhver fysisk person, der modtager en rentebetaling, eller enhver fysisk person, for hvis regning en rentebetaling er sikret, medmindre han kan fremlægge bevis for, at han ikke har modtaget den for egen regning. Han betragtes ikke som faktisk modtager, hvis:
 - a) han optræder som betalende agent i henhold til artikel 4, stk. 1, eller

- b) han optræder på vegne af en juridisk person, en enhed, der beskattes af sit udbytte i henhold til de generelle ordninger for erhvervsbeskatning, et investeringsinstitut i henhold til Rådets direktiv 85/611/EØF eller en enhed, hvortil der er henvist i artikel 4, stk. 2, i dette direktiv, og i sidstnævnte tilfælde meddeler navn og adresse på den pågældende enhed til den erhvervsdrivende, der foretager rentebetalingen, idet den sidstnævnte indberetter denne information til sit hjemland, eller
 - c) han optræder på vegne af en anden fysisk person, der er den faktiske modtager og meddeler den betalende agent den faktiske modtagers identitet i henhold til artikel 3, stk. 2.
2. Hvis en betalende agent har oplysninger, der tyder på, at den fysiske person, der modtager en rentebetaling, eller for hvem en rentebetaling er sikret, muligvis ikke er den faktiske modtager, træffer han rimelige foranstaltninger til at fastslå den faktiske modtagers identitet i henhold til artikel 3, stk. 2. Hvis den betalende agent er ude af stand til at identificere den faktiske modtager, behandler han den pågældende fysiske person som den faktiske modtager.

Artikel 3

De faktiske modtageres identitet og bopæl

1. Hver medlemsstat skal på sit område fastlægge og sikre anvendelsen af de procedurer, der er nødvendige for at gøre det muligt for den betalende agent at identificere de faktiske modtagere og deres bopæl med henblik på dette direktiv.
- Disse procedurer skal være i overensstemmelse med de i stk. 2 og 3 fastsatte minimumsstandarder.
2. Ved fastlæggelsen af den faktiske modtagers identitet finder følgende minimumsstandarder anvendelse:
- a) for kontraktlige forbindelser optaget før datoen for direktivets gennemførelse fastlægger den betalende agent den faktiske modtagers identitet i form af hans navn og adresse ved hjælp af de oplysninger, han er i besiddelse af, navnlig i henhold til de gældende forskrifter i hans hjemland og Rådets direktiv 91/308/EØF²⁰
 - b) for kontraktlige forbindelser optaget på eller efter datoen for direktivets gennemførelse fastlægger den betalende agent den faktiske modtagers identitet i form af navn, adresse og skattemæssigt eller andet identifikationsnummer eller, dersom et sådant nummer ikke findes, den faktiske modtagers fødselsdato og fødested.
3. Ved fastlæggelsen af den faktiske modtagers bopæl med henblik på dette direktiv finder følgende minimumsstandarder anvendelse:

²⁰ EFT L 166 af 28.6.1991, s. 77.

- a) for kontraktlige forbindelser optaget før den 1. januar 2001 fastlægger den betalende agent den faktiske modtagers bopæl ved hjælp af de oplysninger, han er i besiddelse af, navnlig i henhold til de gældende forskrifter i hans hjemland og direktiv 91/308/EØF
- b) for kontraktlige forbindelser optaget på eller efter datoen for direktivets gennemførelse fastlægger den betalende agent den faktiske modtagers bopæl efter følgende procedure:
 - i) for fysiske personer, der er i besiddelse af et pas eller et lignende officielt dokument udstedt af en medlemsstat og erklærer sig som valutaindlænder i et tredjeland, fastslås bopælen ved hjælp af en bopælsattest udstedt af den kompetente myndighed i det tredjeland, hvor den fysiske person hævder at være valutaindlænder
 - ii) i alle andre tilfælde anses bopælen for at være i det land, hvor den faktiske modtager har sin faste adresse
- c) for kontraktlige forbindelser optaget mellem den 1. januar 2001 og datoen for direktivets gennemførelse efterprøver den betalende agent den faktiske modtagers bopæl efter den procedure, der er fastsat for kontraktlige forbindelser optaget på eller efter datoen for direktivets gennemførelse.

Artikel 4

Definition af betalende agent

1. I dette direktiv forstås ved "betalende agent" enhver erhvervsdrivende, der betaler renter til eller sikrer betalingen af renter umiddelbart til den faktiske modtager, uanset om han er debitor for den fordring, der giver renten, eller den aktør, som debitor eller den faktiske modtager pålægger at betale renter eller at sikre betalingen af renter.
2. Enhver enhed etableret i en medlemsstat, hvortil der betales renter, eller for hvis vedkommende renten sikres for den faktiske modtagers regning, betragtes også som betalende agent efter en sådan betaling eller sikringen af en sådan betaling, forudsat at den ikke:
 - a) er en juridisk person
 - b) beskattes af sit udbytte i henhold til de generelle ordninger for erhvervsbeskatning
 - c) er et investeringsinstitut i henhold til direktiv 85/611/EØF.

En erhvervsdrivende, som betaler renter til eller sikrer renter for en sådan enhed, der er etableret i en anden medlemsstat, og som betragtes som betalende agent i henhold til dette stykke, skal give sit hjemlands kompetente myndighed meddelelse om navn og adresse på - og det samlede rentebeløb, der er betalt til eller sikret for - enheden, og hjemlandets kompetente myndighed skal videregive disse oplysninger til den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor enheden er etableret.

3. Den i stk. 2 omhandlede enhed skal imidlertid i henseende til dette direktiv have mulighed for at lade sig behandle som investeringsinstitut i henhold til direktiv 85/611/EØF. Udnyttelsen af denne mulighed meddeles den medlemsstat, hvor enheden er etableret.

Medlemsstaterne fastsætter detaljerede regler for udnyttelsen af denne mulighed.

4. Hvis den erhvervsdrivende og den i stk. 2 omhandlede enhed er etableret i samme medlemsstat, træffer den pågældende medlemsstat de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at enheden efterlever bestemmelserne i dette direktiv, når den optræder som betalende agent.

Artikel 5

Definition af kompetent myndighed

I dette direktiv forstås ved "kompetent myndighed":

- a) for medlemsstaternes vedkommende enhver af de myndigheder, som af medlemsstaterne er anmeldt til Kommissionen, og
- b) for tredjelandes vedkommende den kompetente myndighed i henseende til bilaterale eller multilaterale skatteaftaler eller, dersom en sådan ikke findes, en anden myndighed, der er bemyndiget til at udstede bopælsattester til skattemæssige formål.

Artikel 6

Definition af rentebetalinger

1. I dette direktiv forstås ved "rentebetalinger":

- a) renter betalt eller krediteret en konto vedrørende fordringer af enhver art med eller uden prioritetsgaranti eller klausuler om andel i debtors udbytte, navnlig indtægter fra statslige værdipapirer og indtægter fra obligationer eller gældsbeviser, herunder præmier eller gevinster i tilknytning til sådanne værdipapirer, obligationer eller gældsbeviser; strafrenter for sen betaling betragtes ikke som rentebetalinger
- b) påløbne eller kapitaliserede renter i forbindelse med afståelse, indfrielse eller tilbagekøb af de i litra a) omhandlede fordringer
- c) indkomst afledt af rentebetalinger enten direkte eller via en i artikel 4, stk. 2, omhandlet enhed udloddet af
 - i) investeringsinstitutter i henhold til direktiv 85/611/EØF,
 - ii) enheder, der har udnyttet den i artikel 4, stk. 3, fastsatte mulighed, og
 - iii) institutter for kollektiv investering etableret uden for det i artikel 7 omhandlede område

- d) indkomst i forbindelse med afståelse, indfrielse eller tilbagekøb af andele eller enheder i følgende institutter og enheder, hvis de har investeret mere end 40% af deres aktiver i fordringer omhandlet i litra a) eller i andre andele eller enheder som fastlagt i denne litra:
- i) investeringsinstitutter i henhold til direktiv 85/611/EØF,
 - ii) enheder, der har udnyttet den i artikel 4, stk. 3, fastsatte mulighed, og
 - iii) institutter for kollektiv investering etableret uden for det i artikel 7 omhandlede område.
2. I henseende til stk. 1, litra c), skal den samlede indkomst, dersom en betalende agent ikke ligger inde med oplysninger om, hvor stor en del af indkomsten der afledes af rentebetalinger, betragtes som rentebetaling.
3. I henseende til stk. 1, litra d), skal procentsatsen, dersom en betalende agent ikke har nogen oplysninger om procentsatsen for de aktiver, der er investeret i fordringer eller i andele eller enheder i henhold til nævnte litra, anses for at være højere end 40%.
4. Hvis rente som defineret i stk. 1 betales til eller krediteres en konto, der indehaves af en i artikel 4, stk. 2, omhandlet enhed, idet denne enhed ikke har udnyttet den i artikel 4, stk. 3, fastsatte mulighed, skal den betragtes som rentebetaling fra en sådan enhed.
5. I henseende til stk. 1, litra b) og d), skal medlemsstaterne have mulighed for at kræve, at betalende agenter på deres område beregner renterne på årsbasis i en periode, der ikke må overstige et år, og behandler sådanne på årsbasis beregnede renter som rentebetalinger, også selv om der ikke finder afståelse, indfrielse eller tilbagekøb sted i den pågældende periode.
6. Uanset stk. 1, litra c) og d), skal det være muligt for medlemsstaterne at holde enhver i de pågældende bestemmelser omhandlet indkomst fra institutter eller enheder etableret på deres område uden for definitionen af rentebetalinger, hvis de pågældende enheders investeringer i fordringer omhandlet i stk. 1, litra a), ikke har oversteget 15% af deres portefølje.
- En medlemsstats udnyttelse af en sådan mulighed skal være bindende for andre medlemsstater.
7. Den i stk. 1, litra d), og stk. 3 omhandlede procentsats fastsættes efter udgangen af den i artikel 10 omhandlede overgangsperiode til 15%.
8. De i stk. 1, litra d), og stk. 6 omhandlede procentsatser fastsættes under henvisning til investeringspolitikken som fastlagt i fondsbestemmelserne eller vedtægterne for de berørte institutter eller enheder og, hvis sådanne ikke findes, under henvisning til den faktiske sammensætning af de berørte institutters eller enheders aktiver.

Artikel 7

Geografisk anvendelsesområde

Dette direktiv anvendes på renter betalt af en betalende agent etableret på det område, på hvilket traktaten finder anvendelse i henhold til traktatens artikel 299.

Kapitel II: Informationsudveksling

Artikel 8

Den betalende agents indgivelse af information

1. Den information, som den betalende agent skal indgive til sit hjemlands kompetente myndighed, omfatter mindst følgende:
 - a) den faktiske modtagers identitet og bopæl fastlagt i henhold til artikel 3
 - b) den betalende agents navn og adresse
 - c) den faktiske modtagers kontonummer eller, dersom et sådant ikke findes, identifikation af den fordring, der giver anledning til renten, og
 - d) oplysninger om rentebetalingen i henhold til stk. 2.
2. Den betalende agent indgiver mindst følgende oplysninger om rentebetalingen:
 - a) hvis der er tale om en rentebetaling i henhold til artikel 6, stk. 1, litra a): den betalte eller krediterede rentes beløb
 - b) hvis der er tale om en rentebetaling i henhold til artikel 6, stk. 1, litra b) eller (d): enten det rente- eller indkomstbeløb, der er omhandlet i de nævnte litraer, eller det fulde beløb af afståelsen, indfrielsen eller tilbagekøbet
 - c) hvis der er tale om en rentebetaling i henhold til artikel 6, stk. 1, litra c): enten det indkomstbeløb, der er omhandlet i nævnte litra, eller udlodningens fulde beløb
 - d) hvis der er tale om en rentebetaling i henhold til artikel 6, stk. 4: det rentebeløb, der tilskrives hvert af medlemmerne af den enhed, der er omhandlet i artikel 4, stk. 2, og som opfylder betingelserne i artikel 1, stk. 1, og artikel 2, stk. 1
 - e) hvis en medlemsstat har udnyttet muligheden i artikel 6, stk. 5: rentebeløbet på årsbasis.

Artikel 9

Automatisk informationsudveksling

1. Den kompetente myndighed i den betalende agents medlemsstat afgiver de i artikel 8 omhandlede oplysninger til den kompetente myndighed i den faktiske modtagers hjemland.
2. Indberetningen af information skal være automatisk og finde sted mindst en gang om året inden for seks måneder efter udgangen af skatteåret for den betalende agents medlemsstat for alle rentebetalinger i det pågældende år.
3. Artikel 8 i direktiv 77/799/EØF²¹ finder ikke anvendelse på de oplysninger, der skal afgives i henhold til dette kapitel.

Kapitel III: Overgangsbestemmelser

Artikel 10

Overgangsperiode

I en overgangsperiode på 7 år efter datoen for dette direktivs ikrafttræden kræves det ikke, at Belgien, Luxembourg og Østrig anvender bestemmelserne i kapitel II, jf. dog artikel 13, stk. 1.

De skal imidlertid modtage oplysninger fra de øvrige medlemsstater i henhold til kapitel II.

Artikel 11

Kildeskat

1. I den i artikel 10 omhandlede overgangsperiode sikrer Belgien, Luxembourg og Østrig et minimum af reel beskatning af renteindtægter fra opsparing ved at opkræve en kildeskat på 15% i overgangsperiodens første tre år og 20% i resten af perioden.
2. Den betalende agent opkræver kildeskat som følger:
 - a) hvis der er tale om en rentebetaling i henhold til artikel 6, stk. 1, litra a): af det betalte eller krediterede rentebeløb
 - b) hvis der er tale om en rentebetaling i henhold til artikel 6, stk. 1, litra b) eller d): af det rente- eller indkomstbeløb, der er omhandlet i de nævnte litraer, eller ved hjælp af en skat med tilsvarende virkning, som skal bæres af modtageren af det fulde beløb af provent af afståelsen, indfrielsen eller tilbagekøbet

²¹ EFT L 336 af 27.12.1977, s. 15.

- c) hvis der er tale om en rentebetaling i henhold til artikel 6, stk. 1, litra c): af det indkomstbeløb, der er omhandlet i nævnte litra
 - d) hvis der er tale om en rentebetaling i henhold til artikel 6, stk. 4: af det rentebeløb, der tilskrives hvert af medlemmerne af den enhed, der er omhandlet i artikel 4, stk. 2, og som opfylder betingelserne i artikel 1, stk. 1, og artikel 2, stk. 1
 - e) hvis en medlemsstat har udnyttet muligheden i artikel 6, stk. 5: af rentebeløbet på årsbasis.
3. For så vidt angår stk. 2, litra a) og b), opkræves kildeskatten i et omfang svarende til den periode, hvori den faktiske modtager har besiddet fordringen.
- Hvis den betalende agent ikke kan fastlægge besiddelsesperioden på grundlag af de oplysninger, han er i besiddelse af, skal han behandle den faktiske modtager som besidder af fordringen i hele den periode, hvor den har været gældende, medmindre han fremlægger bevis for datoen for erhvervelsen deraf.
4. Den kildeskat, som den betalende agents medlemsstat opkræver, forhindrer ikke den faktiske modtagers hjemland i at beskatte indkomsten i overensstemmelse med sin nationale lovgivning, forudsat at traktatens bestemmelser overholdes.

Artikel 12

Deling af provenu

Medlemsstater, der opkræver kildeskat i henhold til artikel 11, tilbageholder 25% af provenuet af denne skat og overfører 75% af provenuet til den faktiske rentemodtagers hjemland. Denne overførsel finder senest sted inden for en periode på 6 måneder efter afslutningen af skatteåret for den betalende agents medlemsstat.

Medlemsstater, der opkræver kildeskat, skal træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at ordningen for deling af provenuet fungerer hensigtsmæssigt.

Artikel 13

Undtagelser fra kildeskatteproceduren

1. Medlemsstater, der opkræver kildeskat i henhold til artikel 11, følger en af følgende procedurer for at sikre, at de faktiske modtagere kan kræve, at der ikke tilbageholdes nogen skat:
- a) en procedure, som gør det muligt for den faktiske modtager udtrykkeligt at bemyndige den betalende agent til at indberette oplysninger i henhold til kapitel II, idet en sådan bemyndigelse er gyldig i en periode af tre års varighed og dækker alle renter, som den betalende agent betaler til den faktiske modtager; i dette tilfælde finder bestemmelserne i artikel 9 anvendelse

- b) en procedure, som sikrer, at der ikke opkræves kildeskat, hvis den faktiske modtager forelægger sin betalende agent en attest, som er udstedt i hans navn af den kompetente myndighed i hans hjemland i henhold til stk. 2.
2. På begæring af den faktiske modtager udsteder den kompetente myndighed i hans hjemland en attest, som angiver:
- a) den faktiske modtagers navn, adresse og skattemæssige eller andet identifikationsnummer eller, dersom et sådant nummer ikke findes, hans fødselsdato og fødested
 - b) den betalende agents navn og adresse
 - c) den faktiske modtagers kontonummer eller, dersom et sådant ikke findes, identifikationen af sikkerheden.

En sådan attest skal være gyldig i en periode af tre års varighed, forudsat at de oplysninger, for hvilke den er udstedt, forbliver uændrede. Den skal udstedes til enhver faktisk modtager, der har anmodet derom, inden for to måneder efter fremsættelsen af denne anmodning.

Artikel 14

Afskaffelse af dobbeltbeskatning

1. I den i artikel 10 omhandlede overgangsperiode sørger den faktiske modtagers hjemland for at afskaffe enhver dobbeltbeskatning, som kunne følge af opkrævningen af den i artikel 11 omhandlede kildeskat, i henhold til bestemmelserne i stk. 2 og 3.
2. Hvis renter modtaget af en faktisk modtager har været gjort til genstand for kildeskat i den betalende agents medlemsstat, indrømmer den faktiske modtagers hjemland ham en skattegodtgørelse svarende til den tilbageholdte skats beløb op til beløbet for den skat, der skal erlægges af sådanne renter på dens område i henhold til landets nationale lovgivning. Hvis den tilbageholdte skats beløb er højere end beløbet for den skat, der skal erlægges, skal hjemlandet tilbagebetale den overskydende tilbageholdte skats beløb til den faktiske modtager.
3. Hvis renter modtaget af en faktisk modtager ud over den i artikel 11 omhandlede kildeskat har været gjort til genstand for nogen anden type kildeskat, og hjemlandet indrømmer en skattegodtgørelse for en sådan kildeskat i henhold til sin nationale lovgivning eller dobbeltbeskatningsaftaler, krediteres denne kildeskat, før proceduren i stk. 2 tages i anvendelse.

Artikel 15

Omsættelige værdipapirer

1. I den i artikel 10 omhandlede overgangsperiode betragtes nationale og internationale obligationer og andre omsættelige værdipapirer, som første gang er emitteret før den 1. marts 2001, eller for hvis vedkommende det oprindelige emissionsprospekt før denne dato blev godkendt af de kompetente myndigheder i henhold til Rådets direktiv 80/390/EØF²² eller af de ansvarlige myndigheder i tredjelande, ikke som fordringer i henhold til artikel 6, stk. 1, litra a), forudsat at der ikke foretages nogen yderligere emissioner af sådanne omsættelige værdipapirer den 1. marts 2002 eller derefter.

Hvis der den 1. marts 2002 eller derefter foretages en yderligere emission af et ovenfor nævnt omsætteligt værdipapir emitteret af en regering eller en dermed beslægtet enhed, betragtes hele emissionen af dette værdipapir bestående af den oprindelige emission og enhver yderligere emission som en fordring i henhold til artikel 6, stk. 1, litra a).

Hvis der den 1. marts 2002 eller derefter foretages en yderligere emission af et ovenfor nævnt omsætteligt værdipapir emitteret af enhver anden emittent, der ikke er omfattet af ovennævnte stykke, betragtes en sådan yderligere emission som en fordring i henhold til artikel 6, stk. 1, litra a).

2. Intet i denne artikel forhindrer medlemsstaterne i at beskatte indkomsten af de i stk. 1 omhandlede omsættelige værdipapirer i overensstemmelse med deres nationale love.

Artikel 16

Internationale organisationer

I den i artikel 10 omhandlede overgangsperiode er medlemsstater, som opkræver den i artikel 11 omhandlede kildeskat, frit stillet med hensyn til at undtage betalende agenter, der optræder på vegne af internationale organisationer, som emitterer fordringer, fra forpligtelsen til at tilbageholde skat af renter betalt i forbindelse med sådanne fordringer, hvis denne forpligtelse strider mod internationale aftaler indgået af disse medlemsstater vedrørende sådanne organisationer.

²² EFT L 100 af 17.4.1980, s. 1.

Kapitel IV: Diverse og afsluttende bestemmelser

Artikel 17

Andre typer kildeskat

Dette direktiv forhindrer ikke medlemsstaterne i at opkræve andre typer kildeskat end den i artikel 11 omhandlede i overensstemmelse med deres nationale lovgivning eller dobbeltbeskatningsaftaler.

Artikel 18

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter senest den 1. januar 2004 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv, i kraft.

Når medlemsstaterne vedtager disse bestemmelser, skal de indeholde en henvisning til dette direktiv eller ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. Medlemsstaterne skal bestemme, hvorledes denne henvisning skal udformes.

2. Medlemsstaterne underretter straks Kommissionen derom og meddeler Kommissionen de vigtigste bestemmelser i den nationale lovgivning, som de vedtager på dette direktivs anvendelsesområde, og en overensstemmelsestabel for forbindelserne mellem dette direktiv og de vedtagne nationale bestemmelser.

Artikel 19

Revision

Kommissionen aflægger hvert tredje år rapport til Rådet om dette direktivs funktionsmåde. Kommissionen foreslår på baggrund af disse rapporter i påkommende tilfælde Rådet de ændringer af direktivet, som måtte være nødvendige for bedre at sikre en reel beskatning af indtægter fra opsparing og fjerne uønskede konkurrencefordrejninger.

Artikel 20

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 21

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles,

På Rådets vegne
Formand

FINANSIERINGSOVERSIGT

Dette forslag til Rådets direktiv har ingen finansielle virkninger for Fællesskabets budget.

KONSEKVENSANALYSE

FORSLAGETS KONSEKVENSER FOR VIRKSOMHEDERNE, HERUNDER ISÆR SMÅ OG MELLEMLISTORE VIRKSOMHEDER (SMV'er)

FORSLAGETS TITEL

Forslag til Rådets direktiv om sikring af en reel beskatning af renteindtægter fra opsparing i Fællesskabet.

DOKUMENTETS REFERENCENUMMER

FORSLAGET

1. Hvorfor er der i betragtning af nærhedsprincippet behov for en EF-lovgivning på området, og hvad er hovedformålet?

Formålet med dette forslag til direktiv er at sikre, at renteindtægter fra opsparing i én medlemsstat til gavn for faktiske modtagere, der er fysiske personer, som er valutaindlændinge i en anden medlemsstat, kan underkastes reel beskatning i henhold til den sidstnævnte medlemsstats nationale lovgivning.

Som følge af den nuværende mangel på koordination mellem medlemsstaterne kan fysiske personer ofte undgå enhver form for beskatning i deres hjemland i forbindelse med renter betalt til dem i en anden medlemsstat. Dette skaber fordrejninger af det indre markeds funktionsmåde og tab af skatteprovenu for medlemsstaterne. Det siger sig selv, at der ikke kan drages fuld fordel af det europæiske finansielle rum, hvis sparernes dispositioner bestemmes af mulighederne for at unddrage sig skat i stedet for at bestemmes af en sammenligning af investeringsalternativer baseret på disses indre meritter.

Dette forslag til direktiv tager sigte på at bidrage til at overvinde disse problemer og gøre det muligt for medlemsstaterne at beskatte deres valutaindlændinges grænseoverskridende indtægter fra opsparing i overensstemmelse med deres egne love. Forslaget tager ikke sigte på at harmonisere medlemsstaternes nationale skattemæssige behandling af en sådan indkomst.

KONSEKVENSER FOR VIRKSOMHEDERNE

2. Hvem berøres af forslaget?
 - Hvilken erhvervssektor berøres?
 - Berøres SMV'er i højere grad end store virksomheder?
 - Er de berørte virksomheder koncentreret i bestemte regioner i EF?

Direktivet gælder for grænseoverskridende rentebetalinger til fysiske personer. Rentebetalinger til juridiske personer er ikke omfattet af direktivets anvendelsesområde. For ikke at pålægge de betalende agenter for stor en administrativ byrde anvendes direktivet, uanset om rentebetalingerne er erhvervsindkomst eller privat investeringsindkomst for den fysiske person. Grænseoverskridende rentebetalinger til enkeltmandsvirksomheder er derfor omfattet af direktivets anvendelsesområde. Direktivet omfatter imidlertid procedurer, der gør det muligt for enkeltmandsvirksomheder og andre fysiske personer at undgå opkrævning af overgangs-kildeskatten ved at bemyndige deres betalende agenter til at indberette rentebetalingerne eller ved at rekvirere en attest fra deres hjemland. Desuden pålægger direktivet hjemlandet at afskaffe enhver dobbeltbeskatning, der kan opstå som følge af opkrævningen af overgangs-kildeskatten. Der vil derfor ikke blive pålagt enkeltmandsvirksomheder og andre fysiske personer en højere skattebyrde som følge af dette direktiv.

De betalende agenter spiller en central rolle for gennemførelsen af dette direktiv. Det pålægges dem at fremlægge oplysninger eller - under overgangsarrangementerne - at fratække kildeskat i rentebetalingerne til fysiske personer. I henseende til dette direktiv er en betalende agent enhver erhvervsdrivende, der betaler renter til eller sikrer betalingen af renter umiddelbart til den faktiske modtager, uanset om han er debitor for den fordring, der giver renten, eller er den aktør, som debitor eller den faktiske modtager pålægger at betale renter eller at sikre betalingen af renter. Direktivet gælder kun for erhvervsdrivende, der betaler renter direkte til fysiske personer, dvs. den sidste formidler i enhver given kæde af formidlere. Der vil derfor ikke blive pålagt de fleste emittenter af værdipapirer og andre erhvervsdrivende nogen yderligere administrationsudgifter som følge af dette direktiv.

De forpligtelser, der pålægges de betalende agenter, vil medføre visse yderligere administrationsudgifter for de pågældende erhvervsdrivende og kan gøre det nødvendigt for dem at tilpasse deres administrative procedurer og edb-systemer. Der er imidlertid gjort enhver tænkelig indsats for at minimere de betalende agents omkostninger ved gennemførelsen, navnlig ved at forenkle identifikations- og indberetningsforpligtelserne og ved så vidt muligt at basere dem på eksisterende forpligtelser i henhold til internationale og nationale hvidvasknings- og "kend-din-kunde"-regler. I forbindelse med gennemførelsen af direktivet i den nationale lovgivning bør medlemsstaterne tage hensyn til det nødvendige i, at udgifter og ekstrabyrder begrænses mest muligt.

3. Foranstaltninger, som virksomhederne skal træffe

Erhvervsdrivende, der optræder som betalende agenter, vil skulle efterleve direktivets identifikations- og indberetningskrav. De skal fastlægge de faktiske modtageres identitet og bopæl efter de i direktivet fastsatte minimumsprocedurer og indberette de rentebetalinger, som de foretager til sådanne fysiske personer, til deres hjemlands skattemyndigheder. I den syvårige overgangsperiode vil det ikke blive krævet, at betalende agenter i Belgien, Luxembourg og Østrig indberetter rentebetalingerne, men at de i stedet opkræver en kildeskat. Som bemærket ovenfor vil disse forpligtelser antagelig gøre det nødvendigt, at de betalende agenter tilpasser deres administrative procedurer og edb-programmer, selv om der er gjort enhver tænkelig indsats for at minimere de dermed forbundne ekstraomkostninger.

4. Hvilke økonomiske virkninger forventes forslaget at få?

- For beskæftigelsen?
- For investeringerne og oprettelsen af nye virksomheder?
- For virksomhedernes konkurrenceevne?

Den nuværende mulighed for manglende beskatning af grænseoverskridende rentebetalinger fører til tab af skatteprovenu for medlemsstaterne og kan endog tvinge visse medlemsstater til at nedsætte deres skattesatser for indenlandske rentebetalinger for at undgå risikoen for en yderligere udstrømning af opsparede midler. Ved at sikre en reel beskatning af grænseoverskridende rentebetalinger kan direktivet yde et bidrag til medlemsstaternes indsats for at genskabe balancen mellem skattebyrderne for de forskellige produktionsfaktorer og derved opnå en nedsættelse af beskatningen af arbejdsindkomst. Dette ville med sikkerhed øve positiv indflydelse på jobskabelsen og arbejdsløshedsbekæmpelsen. Direktivet vil antagelig også have positive virkninger for det europæiske finansielle rum, fordi sparernes afgørelser ikke længere vil blive bestemt af mulighederne for at unddrage sig skat, men derimod blive baseret på investeringernes indre meritter. Dette vil antagelig bidrage til, at finansielle institutioner, investeringsfonde og andre markedsoperatører kommer til at konkurrere på lige vilkår.

Da direktivets anvendelsesområde omfatter alle grænseoverskridende rentebetalinger uanset hjemstedet for emittenten af den fordring, der giver anledning til renten, stilles debitorer etableret i EU ikke konkurrencemæssigt ringere end emittenter uden for Fællesskabet. Desuden omfatter direktivets anvendelsesområde også indkomst fra investeringsfonde etableret uden for Fællesskabet, dersom denne indkomst betales i en medlemsstat. Direktivet skulle derfor ikke indebære nogen særlig risiko for, at emissions- eller investeringsfondsaktiviteter flyttes til lande uden for Fællesskabet. Risikoen for flytning af de betalende agents aktiviteter formindskes af den indsats, der er gjort for at holde de yderligere administrationsudgifter på et minimum, og af den fortsatte indsats for at fremme vedtagelsen af tilsvarende foranstaltninger på et bredere internationalt niveau.

5. Indeholder forslaget foranstaltninger, der tager højde for SMV'ernes særlige situation (lempeligere eller særlige krav)?

Forslaget indeholder ikke nogen særlige foranstaltninger vedrørende små og mellemstore virksomheder. Der er imidlertid gjort enhver tænkelig indsats for at holde omkostningerne og ekstrabyrderne for alle virksomheder på et minimum. Dette vil antagelig især komme små og mellemstore virksomheder til gode, idet disse som hovedregel er mere følsomme over for sådanne omkostninger.

HØRING AF DE BERØRTE KREDSE

6. Liste over organisationer, som er hørt om forslaget, og en kortfattet redegørelse for deres væsentligste synspunkter

Rådet (økonomi og finans) nåede på mødet den 26.-27. november 2000 til enighed om principperne bag dette forslag. I Rådets (økonomi og finans) konklusioner tages der hensyn til det nødvendige i, at de yderligere administrationsudgifter for

markedsoperatørerne minimeres. Dette var et gennemgående tema under alle drøftelserne i Rådet. Under disse drøftelser er medlemsstaterne til stadighed blevet ansporet til at rådføre sig med deres markedsoperatører.

Kommissionen har også modtaget talrige skriftlige tilkendegivelser fra individuelle markedsoperatører og repræsentative organer såsom EF-Bankforeningen, European Federation of Investment Funds and Companies (FEFSI), London Investment Banking Association (LIBA) og International Primary Markets Association (IPMA).

Kommissionen har til stadighed holdt Rådet underrettet om sine høringer af markedsoperatører, og Rådets arbejdsgruppe har brugt megen tid på at undersøge, hvorledes industriens betænkeligheder kunne imødekommes. Den 18. november 1999 blev der holdt et meget nyttigt møde mellem medlemmer af Rådets arbejdsgruppe og repræsentanter for industrien med det formål at gennemgå disse spørgsmål og især at drøfte eventuelle metoder til formindskelse af direktivets virkninger for markedsoperatørerne.
